Пише: Матија Бећковић
четвртак, 26 март 2009 00:55

(Говор на Националној академији посвећеној 10. годишњици НАТО агресије на СРЈ)

Човек који није владао собом - владао је светом и крај XX века и своје владавине крунисао најбестиднијим неделом, бомбардовањем Србије, претварајући Европску унију и НАТО савез у нову Монику Левински.

Да би скренуо пажњу са своје срамоте на стуб срама је закуцавао Србију, али су те бомбе истовремено погађале и ону Америку у коју су се више од пола века клели и уздали сви народи жељни слободе и правде од Београда до Владивостока.

„Од свега што човек подиже и гради ништа није боље и вредније од мостова“ писао је Иво Андрић и за тај најплеменитији симбол који је с овог поднебља принесен писаној цивилизацији он и његов језик овенчани су Нобеловом наградом за књижевност.

Али НАТО неман, газећи све обзире од Повеље УН до моралних канона универзума, прво је зинула на мостове. А кад се наждерала мостова засладила се храмовима, болницама и старачким домовима, путницима по возовима и аутобусима, ТВ-студијима и ТВ-торњевима и децом на ношама.

Тако се завршила једна ера, а на почетку друге пружен нам је чист лист хартије да на њему испочетка пишемо историју Србије.

Није тај пројекат намењен само нама, али је Србија по традицији изабрана да се преко ње поручи малим народима да им кичма више није потребна и да ће без кичме живети много боље.

Наша будућност су деца без кичме, а да бисмо рађали децу без кичме најбоље је да је немамо ни сами. Преко најмоћнијих екрана НАТО телали су нам поручивали да у бомбардовању није било ничег личног, него само отрежњујућег и поучног. Бомбардовани смо за наше добро и оно ће имати смисла једино ако смо научили нешто ново и битно.

Као друштво у транзицији, то прво бомбардовање смо дочекали неспремни и преплављени емоцијама. У међувремену је доста рађено на нама и улагано у нас, тако да смо већ данас мековратији и бескичменији него икад раније. Свако ново бомбардовање претворили бисмо у празник, искористили као прилику за отрежњење и дочекали без предрасуда и отвореног срца. Сада смо сто пута паметнији него пре десет година и да нам је била ова памет бомбардовали бисмо се сами.

НАТО савез је спреман да нам опрости што нас је бомбардовао, поучавајући нас да се што пре окренемо будућности, јер у Европу нећемо ући ако се будемо ичега сећали. Њихова врата су нам широм отворена и добродошли смо чим испунимо неке ситније предуслове као што је признање НАТО државе на Косову чији главни град није Бондстил него БомБстил. Дошло се дотле да НАТО нас хоће а ми НАТО нећемо. Чак је после свега међу Србима надмоћна већина оних који мисле да би улазак Србије у НАТО била већа брука него да се Жаклина Кенеди удала за Ли Освалда.

На крају смо, уочи десетогодишњице, и ми чули нешто нечувено и то од Карле Дел Понте, што су они изгледа знали од почетка. Наиме, изашло је на видело да се за независно Косово у мраку борило тргујући људским органима. А шта је отимање Косова, жиле куцавице српске земље, ако није крађа и отимање органа?

Да би се отео бубрег киднаповани су Срби, да би се отела душа српског народа масакрирана је Србија. Једно је вађено из тела појединаца а друго из тела Србије. На истом делу су ухваћени злочинци без граница и невидљиви јунаци из невидљивих авиона. Једни су ампутирали територију а други јетру и бубреге.

Овај највећи злочин међу злочинима зачудо нису учинили Срби него је учињен над Србима мада су оглашени за највеће злочинце. Поред Беле куће свет је добио и Жуту кућу, али она није у Србији него у Албанији. Бомбама и трговином органима није се могао решити ни један проблем али је зато сваки постао већи. Јуче су у Уједињеним нацијама саопштили да је ситуација на Косову стабилна. То је истина као да су рекли да су успели да поставе празну врећу да стоји. Само још да уведу струју и слободу кретања па ће све бити савршено.

Кад је почело бомбардовање Србије затворен је Музеј Николе Тесле у Колорадо Спрингсу. Спомен плоча на хотелу у Лондону у којем је живео Слободан Јовановић одмах је прекриверна.

Ових дана је Фонд Слободан Јовановић предложио Светом Синоду и Свети Синод прихватио да се формира спомен-гробље жртава НАТО бомбардовања и да тај задатак преузме на себе Српска православна црква. То чине сви народи после свих ратова па ни Срби не би смели постати изузетак. Само тако ће неки будући Вили Брант имати где да клекне.

Било би речито и племенито да и НАТО пакт подигне гробље својим жртвама пострадалим од руке српских злочинаца. Било би то јединствено гробље у историји ратова у којем не би био сахрањен ни један погинули војник, али би ту могли да сахране

покојни образ и умрлу савест тзв. међународне заједнице и НАТО савеза.